

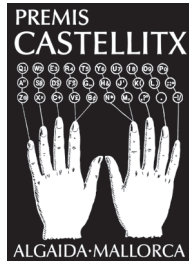
Pere Bru Serrano i Darder

Pedres per a un desaire

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 1995

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC-1995-P-R-0116-0074

© del text: Pere Bru Serrano i Darder

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2013

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Pere Bru Serrano i Darder

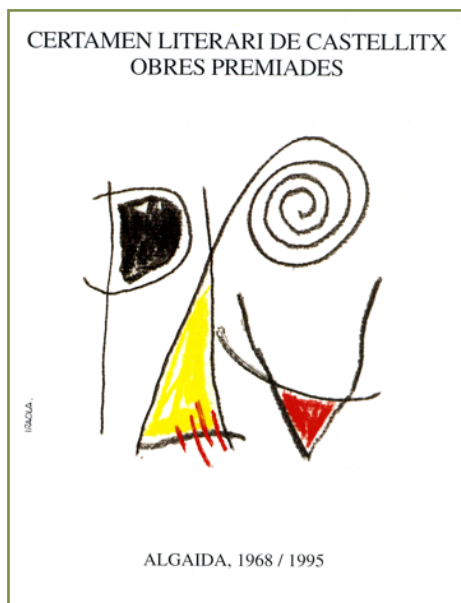
Pedres per a un desaire

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 1995

L'any 1995 el Certamen Literari es convocà sota la denominació de *XIX Certamen de Poesia, XIX Certamen de Narració Curta i XVII Concurs de Poesia Popular (Glosats) amb motiu de la Festa de Santa Maria de la Pau de Castellitx*. El Jurat va estar format pels senyors Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila i Pere Mulet Cerdà.

La composició titulada *Pedres per a un desaire* de Pere Bru Serrano i Darder fou publicada per primera vegada al recull *Certamen Literari de Castellitx. Obres premiades 1968/1995* (Algaida: Ajuntament d'Algaida, 1995).

La il·lustració de la coberta del volum que recull les obres guardonades als Premis Castellitx entre el 1968 i el 1995 és de Paco Iraola.

Pedres per a un desaire

I

Un gra d'arena intrusa
em fa perdre la calma que camina,
he robat una queixa

al dolor confident

i he convertit un rostre diplomàtic
en arrugues sargides de follies;
els serveis, en sabates corrompudes,
i l'anàrquic camí de la certesa
ha rebutjat paüres de perdó
amb l'aspra llunyania d'unes passes
embegudes pel càntir de la Moira
i sóc un trist problema que desfulla,
decadent, l'hora tèbia.

Sí, sóc el trist problema
per a la nafra trista
que desfulla
l'amistat consirosa,
decadent,
del consol que agombola
l'hora tèbia.

II

Crec en la llum d'un dia ple de morts,
en la dòcil fiblada de la vespa,
en la fecunditat infructuosa,
en un boirós alè mirant de caire
i crec en l'espínós camí de roses.

La meva confiança viu dins neules
pansides pels nadals del malhumor,
pels mesos que refreden les antípodes
disfressats de vacances enganyoses
que assaonen llavors improductives.

L'estació de l'ànima contusa
és pròdiga cruïlla vacil·lant,
hi vull comprar passatges d'innocència
mes, el món dels desànims em regala
el llarg i nu instant de les febleses.

III

He volgut perseguir la meva angúnia
per comentar alens amb la mentida,
intrusa plegiària d'albades.

PEDRES PER A UN DESAIRE

S'han esqueixat oratges que no esperen
cansats per les promeses reduïdes,
estèrils sentiments
florits dins la penúria.

He prohibit les obres al meu cor
i la ferida pau de la sordària
és veritat marcida per penombres
als ulls de la fortuna.

Una falç de fredor
arrabassa paraules que no miren,
respecta al desencís,
intimitat
que gira entre els silencis i les màscares.

IV

Silenci
que fons els dies,
anguniós cimbell
de la parella trista que s'allunya
per la tresquera estèril
en el paisatge munt,
comences fantasies,
llegeixes polsegueres,
per cloure els ulls, per cloure
els somnis d'esperances
ferides, aventures
guarides pel setí
de voluntat fingida.

Els pensaments sols miren
i les mirades cerquen,

sota glaçats llençols farts de silenci,
el camí més covard
de la peresa artera.

Divaguen sentiment desconeguts
per la clau decidida a rovellar-se
al pany atorgador del conformisme.

V

Ramiformes zodíacs esbalçats
per les temperatures que s'oxiden,
sagetes dels insomnis
que claveu les oníriques dianes
orades a les veus del columbari,
desordenades branques confegides,
esqueixos i rebrols
plasmats en les frontisses orgulloses
d'angles complementaris...,
sou els ressons de nits que no descansen.

Les arcanes drecceres
escolpides en dèdals conduïts
pels angoixosos crits de les sibilles
són els temples servils de la mandràgora
que fulminen les vides taciturnes.

És imprudent condemna que segresta
la besada espontània dels llibres
i l'obert testimoni d'unes pàgines
que troben contrallums plens d'aventures
per intrigants sendereres de paràgrafs.

VI

Se m'enreden els ulls
pels fils d'aquelles pàgines
plenes de solitud invisible,
estamordida sort que furta tombes.

És el crit dissident
quan es crema l'absenta aburgesada,
és vida en les esqueles que reciclen.

La falsia del brindis sempitern
és meretriu dins l'àpat mercantívol,
perifèric descuit de les ofenses
il·legibles,
l'elogi
suggerit pels retalls de paperera
incruenta,
perversa matemàtica
entre closes oïdes masoquistes
i ressentides boques moribundes.

VII

Sóc boca despintada pels miratges
que requisa l'alè de la rutina,
tinc llengua de paper desordenat
i mots d'un diccionari ple de pols.

Les meves veus, paraules i promeses
són l'aire negre de les ombres, tàlem
on s'oculten empremtes d'altres llavis.

L'horitzó sense hores
ha trencat el segell del meu enigma:

el pèndol,
llàgrima grisa,
és la doble tristesa
d'excloure de l'amor les amargures
i viure solituds en companyia.

VIII

Ocultes el misteri de la mort,
llàgrima desitjosa,
gota d'esllanguiment, suor vençuda
que remulles la terra compassiva
i pels matins gelosos
no sabràs la resposta de les fruites,
sols la nit t'ha mostrat les seves cartes
guanyadores: els plors.

Besada-marbre, aigua
perduda, desdibuixes la rosada
en les gotes anyils, la comissura
d'un somriure salobre i confident
ha comptat amb inert exactitud
l'infinit romiatge per les galtes.

Llàgrima que no oblides,
llàgrima de penombra,
pregària, cadena,
desconhort en la veu assedegada,
miratge dins l'oasi de les boires...

Que ens has robat la imatge de l'espera
i el color blanquinós del mocador.

IX

La flor silenciosa de la nit,
sanglot i plany, desig i passió,
encén colors estèrils d'un repòs
comprat amb la moneda dels orgasmes.

Reclams i sortilegis d'una alcova
escalfen la cabana dels secrets,
recorren tremolors entre les vèrtebres,
els braços són tions que no pregunten
i corprenen les joies que no cremen
els fums captius pels focs.
Són trucs i jocs, delits,
terratrèmols, dins màrfegues de seda
reposen les virtuts més anacròniques:
les vides paral·leles que s'exciten.

Les distretes arrels inconscients
no saben quin destins escriu la pluja;
callen planys desitjosos,
i els silencis recobren la tonada.

X

Sóc jardí ple d'espines,
covard en un Nadal avergonyit,
efímer,
estavellada flor silenciosa,
inescrutable
dolenta impertinent que no descansa
malgrat el blanc immòbil,
pestatge de records és el meu llaç;
capçalera febril, la meva imatge.

Vull convèncer les notes:
em desplaui dirigir concerts als núvols;
vull ser l'aurora
per sublimar els cossos amb besada
volàtil,
amb més voluptuoses i atractives
espines de jardí.

XI

Un irònic convit hermafrodita
em mitiga la pròfuga presència
de l'ensalm que recrea.

Els secrets
asfixien els dogmes de l'amic,
les flors desponcellades embalsamen
fracassades crisàlides, segresten
la censura resseca de l'ermàs.

És l'ombra que projecta
ridícula saliva que s'embulla
i ocupa l'heretat de les aranyes.

XII

Injustes teranyines em bloquegen
els circells de la parra somnolenta,
m'estudien defcís lacerants:
són hures que escorcollen, d'un a un,
els maons que retenen els misteris.

Portes esbadellades amb cadenes,
llindars per als exemples de mans buides,

han clavat les espines de la febre
dins l'encletxa avorrida
pel consell i l'escrúpol.

XIII

És la inútil resposta
que cerca interrogants,
febre immòbil, alarma que no calla,
és l'inútil cervell de la follia
sagnant i la tristesa em refusa
ferida pel pinzell de l'aparença.

Toc d'ànimes inútil,
inútilment recordes la blancor
d'aquells anys que cantàvem mel i sucre.

XIV

Somni trencat que crides l'alba immòbil,
novel·la que convoques vols en cercle
al sostre blanquinós dels ulls perduts,
t'envegen,
amenaces,
mort d'un dia,
immòbil criatura en blanc i negre
però, què dic?
respites...
cabells mullats,
esbossos
aferrats a la mà de les ampolles,
descruius noranta graus d'hores dormides,
somni sense esperança,
desesperes

i crides quan el glaç dels rapinyaires
envaeix el teu rictus
i els vins ja no et confien els problemes.

XV

Compareixen les roges papallones
trencadisses, les clapes de les ànsies
són roselles corpreses, els meus llavis
són amics viatgers i ja no callen
per l'agre rostoll, fòssil decorat
amb pintura d'insectes
estergida pels segles més febrerosos.

XVI

Baticors dels estels, cors de les fruites
que feu el sacrifici de les flames
a l'altar corallí de la sirena,
obriu els pentagrames al novici
passatge il·luminat, a l'ona encesa
d'arrítmies difoses i pauses argentines,
i deixeu-me,
i deixeu-me sentir,
i deixeu-me sentir el bes de l'aire.

XVII

Senzilla mà que LA suor retires
amb para-sol i VINYA de tardor,
ens has ofert un RIU de copa plena
i la vida CONFOSA no sap viure
la vana espera PELS segells trencats,
tautatges de TORSOS ennegrits

que foren hàlits DE paraules ferma.
Has dirigit MIRADES sense excuses
als raïms DISCREPANTS que no s'endolen.

.
.

. i sé que tu m'escoltes
si sóc el gra que portes a la set,
si ets el paladar dins la dolcesa
i el desig és el cup que mai no acaba.

XVIII

I sé que m'estalvies
els dubtes del vell pèndol segador,
condueixes l'exili fragmentat
lluny de l'esguard atònit de l'asceta.

Ets còmplice d'esponges sense temps
i resseques la usura pels silencis
del místic monestir de les besades,
on ha brostat la joia convençuda
sostreta d'una terra sense espigues.

XIX

Verb conjugat, joguina de les perles,
verb del present, el verb de la peresa,
paraules de consell,
paraules sense presses,
present d'un verb de veu desconeguda,
estela fugissera,
el dit de la guspira
assenyala camins que mai no tornen
ignorants o perduts.

Temps del passat vestit de verb cendrós,
marcit infinitiu que no respira
ferit per les espases del rellotge,
esfèrica tormenta d'enyorança,
és el verb dels deserts,
és el verb dels crepuscles,
hora de les cadires a la llar,
ocàs de veritats i de perdons.

Verb del futur, cabells del cuc de seda,
instant de llepolies,
verb dels meus ulls que miren l'orient
i dels moments que passen les agrures,
verb del present, el verb de les rialles,
el verb que dorm als braços d'una mare.

XX

Perfecta confiança no verbal,
diàleg espontani que ens despulles
i comptes hores verges,
desfàs els sentiments de grises cartes
criptògames de vella hipocresia.

Ens sentim abrigats pr timideses
que rebutgen espores sense flors
adobades pels rostres calitjosos.

Caminen quietuds que ens acaronen
per les blaves colors d'aquelles ratlles
marcades amb les plomes sense tinta.

XI

Ets el bosc que traspua ple de vida,
un vestit amb claror de matinada,
el vent que escriu alè dins la boscúria,
l'escalf del sentiment,
la llar per on s'enlairen melangies
de pallidesa muda.

Ets bressol de llavor, fecunda terra
dins clenxes enllestides per arades,
miratge interromput i pipelleig
que dibuixa batecs dins l'ombra bruna.

Ets raig de llum que guaita
per damunt del pujol quan, sobre l'herba,
vols beure la rosada de les fonts
i allunyes avarícies.

Ets l'amor en silenci,
que esperes pacient
pels ulls de la calitja migratòria,
que mostres el vestit de papallones
i d'abelles en jocs ineludibles,
en vols que fan somriure les maragdes.

Ets el tast de la fruita,
cor mengívol besat per l'horitzó,
que fas caure segons l'horabaixa...

XXII

Vaig beure la mesura d'una boca
que m'obria camins i que parlava

PERE BRU SERRANO I DARDER

de la vida...
i, vida, deies: sí.

T'he viscut en sospirs plens de bellesa,
he trobat en els gestos que acaronen
una vida...
tu, vida, que dius: sí.

T'he sentit en el to de la dolcesa,
m'he mirat en un ulls que confiaven
en la vida...
i vida, m'has dit: sí.

